

foreslaar. Den eneste Forskel er, at Forslaget indeholder Bestemmelser om, at den ansatte Jordværdi skal beskattes lidt stærkere end den ansatte Ejendomsskyldværdi. Om det ærede Medlem ikke vil indrømme det, vil sikkert mange af det ærede Medlems Partifæller ude omkring i det praktiske Liv indrømme, at Tidspunktet nu snart maa være kommet til, at man gør et Forsøg paa i nogen Grad at undrage de personlig skabte Værdier Beskatning i Forhold til de andre. Vi ønsker ikke i høj Grad at beskatte, at en Mand har sin Jord i stærk Kultur, at han holder Bygningerne i god Stand o. s. v., og derfor siger vi, at den egentlige Jordværdi, saaledes som Princippet for dens Ansættelse nu er anlagt i Statsskatteloven, skal betale en vis Afgift, og denne Afgift skal være ens for al Jord i Forhold til Værdien. Men dernæst skal vi have en Afgift af de andre Værdier, som vedkommende ejer, men disse andre Værdier kan forskyde sig i Forhold til Mandens Dygtighed, og den Dygtighed, der er vist, skal ikke beskattes for stærkt. Denne Opfattelse har sikkert Tilslutning hos adskillige af det ærede Medlems politiske Meningsfæller, og jeg tror, det ærede Medlem havde gjort klogt i at anerkende dette paa et tidligere Tidspunkt.

Det ærede Medlem diskonterer Fremtiden og siger: Lad os nu se Loven i sin Virkning, saa skal det vise sig, at vi har Ret. Ja, man kan jo godt her i Dag tale om Udsigter, om Fremtidsmuligheder o. s. v., men jeg betragter det som ganske nyttigt, idet det foreliggende Lovforslag efter min Opfattelse, maaske modsat det ærede Medlems, vil være en saa god Skattebasis, at der ikke i de kommende Tider vil fremkomme noget stærkt Ønske om nærværdige Forandringer. Som sagt, der vil ikke ske noget som helst af det, man straks var inde paa at agitere med: Ekspropriation af Værdier o. s. v., o. s. v., det vil Folk snart opdage. Nej, denne Agitation vil vise sig at være lidt hulere, end man i Almindelighed tør regne med.

Hauch: Det var med ikke ringe Interesse og tillige med nogen Forventning, jeg hørte paa det ærede 7de Medlem for 2den Kreds. Jeg ventede nemlig, at det ærede Medlem vilde give Udtryk for, at han og hans Parti ikke har været upaa-virkede af det Arbejde, der er udført vedrørende Gennemførelsen af dette Lovforslag. Jeg hørte opmærksomt efter, og jeg maa sige, jeg blev ikke skuffet. Det fore-

kommer mig, at den højtærede Indenrigsminister og de andre Talere er gaaet alt for haardt løs paa det ærede Medlem. Hvad var det nemlig, det ærede Medlem sagde? Ja, det ærede Medlem sagde, at dette Lovforslag var et Uhyre — og det skal siges med Sandhed, at det ærede Medlem, hans Parti og hans Presse har gjort alt, hvad der stod i deres Magt, for at fremstille det som et Uhyre. Men det var da trøsterigt i Dag at høre det ærede Medlem erkende, at Uhyret havde mistet Halen, ja, det ærede Medlem var endogsaa tilbøjelig til at tro, at det havde mistet Ørene. Der ligger deri en Erkendelse af, at man har været lidt for højt oppe i denne Sag, og det noterer jeg med overordentlig stor Tilfredshed for mit eget Vedkommende, i øvrigt ogsaa for det Parti, jeg har den Ære at tilhøre. Ja, det ærede Medlem gik endogsaa saa vidt, at han erkendte, at der formentlig ude paa Landet ingen Skatteforskydninger vil ske i Anledning af Gennemførelsen af denne Lov. Jeg hørte med megen Interesse og megen Glæde derpaa, idet vi formentlig efter dette kan vente, at den Agitation, der har været drevet paa et ganske forkert Grundlag, vil ophøre. Jeg opfattede det ærede Medlems Tale i Dag som Indledning til den Retræte, Partiet ganske utvivlsomt bliver nødt til at foretage paa dette Grundlag.

Piper: Den ærede Ordfører for Udvalget (Maegaard) udtalte, at der her ikke var Tale om en Ekspropriation og endnu mindre om at fordoble Skatten. Jeg skal dertil sige, at naar man beskatter Ejendommene, saaledes som det tilsigtes af dem, der nu er de mest ivrige Forkæmpere for denne Beskatnings Indførelse, bliver det ikke en Ekspropriation, saa bliver det en Konfiskation. At der bliver Tale om at fordoble Skatten paa visse Ejendomme, og formodentlig et ret stort Antal i Byerne, skal nok vise sig. Det sker ikke straks. Nej, i den Henseende har de ærede Medarbejdere paa Forslaget jo været saa forsigtige at dulme Virkningerne, nu da Loven skal træde i Kraft.

Det ærede Medlem mener, at jeg skulde erkende, at vi fra vor Side havde taget fejl. Nej, den Erkendelse overlader vi til de andre, i alt Fald til det ene Parti af de kontraherende Parter. Efterhaanden som Aarene gaar, kommer ogsaa Erkendelsen. Saa vil man erkende, at man har gjort urigtigt i at indlade sig paa dette nye System, og man vil erkende, at man